

РЕШЕНИЕ

№ 35015

гр. София, 11.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 20.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4180** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс /ДОПК/.

Съдебното производство по делото е образувано по жалба на Б. П. Б. – М., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], чрез адв. Б., срещу Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/-чл. 107, ал. 3 ДОПК № 7216-24897-1/21.10.2025 г., издаден от И. К. Д., служител на администрацията на район О., Столична община, и в частта, в която е определена лихва за просрочие в размер на 13 023,74 лв. или 6658,93 евро. Актът е мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община.

С процесуална молба становище от 28.04.2026 г. от името на оспорващата, е заявено основание за оспорването и нищожност на процесния акт в частта за лихвите.

Жалбоподателят посочва, че на 12 и 13 декември 2024 година по банков път са постъпили суми с произход наследство по сметка на жалбоподателката, за което в законоустановения срок на 10.04.2025 г. е подадена декларация по чл. 32, ал. 1 от ЗМДТ, заведена в МДТ „О.“ на 05.05.2025 г. Изтъква, че атакуваният акт е получен на 29.10.2025 г., а на 30.10.2025 г. е подадено възражение до Дирекция „Общински приходи“ СО, по което не е имало поизнасяне. На 12.02.2026 г. е подал възражение до кмета на [населено място], по което също не е имало произнасяне. Твърди, че при случайна проверка от Б. Б. М. на 13.03.2026 г. в деловодството на СО се установява, че становище адресирано до нея, което не е мълчалив отказ, изобщо не ѝ е било връчено, поради което подава жалба, чрез СО до настоящия съд на 18.03.2026 г.

Счита, че в случая дейността на ответния административен орган е в противоречие с принципа на добрата администрация закрепен в член 41 от Хартата за правата на ЕС и имащ обвързваща

юридическа сила на основание член 6, пар. 1 от ДФЕС и в частност това, че същият е бил длъжен да приключи образувалото пред него административно производство по възражението срещу АУЗД като издаде акт и изпълни задължението си и по чл. 2, ал. 2 от Закона за администрацията да даде отговор на възражението, по ред, определен със закон, както и по чл. 155, ал. 1 ДОПК, да издаде мотивиран акт в писмена форма по смисъла на чл. 59, ал.2 АПК.

В становището по делото от 28.04.2026 г. /л. 123 по делото/, процесуалният представител на жалбоподателката, по нейно настояване прави възражение, че подадената до съда жалба не е просрочена позовавайки се на разпоредбата на чл. 149, ал. 2 от АПК (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2025 г., в сила от 3.09.2025 г.) във връзка с пар. 2 от ДР на ДОПК за прилагане на двумесечен срок при наличие на мълчалив отказ. Прави уточнение, че ако пък се приеме, че писмо изх. № СОА-26-ГР94-1186(1) от 18.02.2026 г., издадено от Директор на ДОП- СО, адресирано до Б. М., но неизпратено до нея, за което тя е узнала на 13.03.2026г., то подадената жалба на 18.03.2026 г. не е просрочена.

В съдебно заседание жалбоподателката Б. П. Б. – М. не се явява и не се представлява. По делото е постъпила молба от 16.07.2026 г., с която се моли съда да присъди направените по делото разноски и представя списък /л. 137/.

Ответникът – Директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, редовно призован, не се представлява. Постъпила е молба по делото от юрк. В. е постъпила молба от 14.07.2026 г. /л. 127/, в която не възразява по хода на делото в нейно отсъствие и оспорва жалбата като излага доводи аз нейната неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Акт за установяване на задължение по декларация № 7216-24897-1/21.10.2025 г. е издаден на основание чл. 107, ал. 3 ДОПК от И. К. Д., служител на администрацията на Район О., Столична община, въз основа на подадена от жалбоподателката Б. П. Б. – М. данъчна декларация по чл. 32, ал. 1 ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/05.05.2025 г. за облагане с данък върху наследствата /л. 51/.

Към данъчната декларация по чл. 32, ал. 1 ЗМДТ от страна на Б. П. Б. - М. са приложени: Удостоверение за смърт на Д. К. К. № [ЕГН] от 07.12.2022 г.; Изменена съдебна заповед за определяне получатели на завещание, издадена от Окръжен съд на двадесети съдебен окръг и от името на окръг К., щата Флорида.; Удостоверение от първа инвестиционна банка АД № 127-44 от 07.04.2025 г.

Въз основа на подадената декларация, послужила като основа за определяне на задълженията с АУЗД, е установено задължение в размер на 33 737.94 лв. или 17249.94 евро – главница и 13 023.94 лв. или 6658.93 евро – лихва.

Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/- чл. 107, ал.3 ДОПК № 7216-24897-1/21.10.2025 г. е връчен на жалбоподателката на 29.10.2025 г. /л. 79/.

На 30.10.2025 г. е подадено възражение с рег. индекс № ДОБ25-ГР94-286 /л. 80/ от жалбоподателката срещу процесния АУЗД относно начисления размер на дължим данък наследство, установен въз основа на подадената от същата декларация по чл. 32, ал. 1 ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/05.05.2025 г. и в частност начислените лихви за забава.

Издаден е доклад от 31.10.2025 г. /л. 85/ от И. К. Д., служител на администрацията на Район О., Столична община до директора на Дирекция „Общински приходи“, с което е направено искане по изразяване на становище от страна на директора по входираното от жалбоподателката възражение от 30.10.2025 г.

С платежно нареждане от 18.12.2025 г. /л. 17/ Б. П. Б. – М. в качеството си на задължено

лице по Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/- чл. 107, ал. 3 ДОПК № 7216-24897-1/21.10.2025 г. е преведена сумата от 33 737.94 лв. в полза на Столична община, ОП О..

Издадено е Становище с рег. № към ДОБ25-ГР94-118-4/10.02.2026 г. /л. 86/, в което директорът на дирекция „Общински приходи“ е посочил, че Акт за установяване на задължение по декларация - чл. 107, ал. 3 ДОПК № 7216-24897-1/21.10.2025 г. е мълчаливо потвърден на осн. чл. 156, ал. 4 от ДОПК. Изложени са мотиви, че депозираната срещу АУЗД жалба с рег. № ДОБ25-ГР94-286 е подадена в 14-дневния срок по чл. 107, ал. 4 от ДОПК и 67-дневният срок за окомплектоване на административната преписка е за постановяване на решението е започнал да тече на 31.10.2025 г. и е изтекъл на 05.01.2026 г. включително. Директорът е посочил, че 30-дневния срок на осн. чл. 156, ал. 5 ДОПК е започнал да тече на 06.01.2025 г. и е изтекъл на 04.02.2026 г.

До жалбоподателката Б. П. Б. – М. е изпратена покана от началник на отдел ОП „О.“ с рег. № ДОБ25-ГР94-118/11.02.2026 г. /л. 88/ за заплащане на задължението за лихва, установено с процесния АУЗД в 14-дневен срок, получено на 21.03.2026 г.

На 12.02.2026 г. е депозирано отново възражение от страна на Б. П. Б. – М. /л. 10/ по отношение на начислената с процесния акт лихва.

По делото е депозирана административната преписка в т.ч. - Удостоверение от Първа инвестиционна банка с изх. № 127-44 от 07.04.2025 г. /л. 29/, с което се удостоверява, че по разплащателна сметка на името на жалбоподателката са постъпили определени суми; Удостоверение за наследници на С. Б. – майка на Б. П. Б. – М. /л. 70/; Изменена съдебна заповед за определяне на получатели на завещание на Окръжен съд на двадесети съдебен окръг и от името на окръг К., щата Флорида /л. 82/.

Допълнително от ответника, чрез юрк. В., с молба от 14.07.2026 г. са представени: Заповед № СОА25-РД15-2977/12.07.2025 г.; Заповед № СОА25-РД15-1739/04.05.2022 г.; Длъжностна характеристика на началник отдел „Общински приходи“ към дирекция „Общински приходи“ /л. 95/; Заповед № СОА25-РД09-2483/17.11.2023 г. /л. 130/.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Акт за установяване на задължение по декларация № 7216-24897-1/21.10.2025 г., издаден на осн. чл. 107, ал. 3 ДОПК от И. К. Д., служител на администрацията на район О., Столична община, е връчен на жалбоподателката на 29.10.2025 г. /л. 79/ и оспорен по административен ред в частта на начислените лихви с възражение с рег. индекс № ДОБ25-ГР94-286 от 30.10.2025 г. /л. 80/. Това производство е приключило с мълчаливо потвърждаване на акта по чл. 156, ал. 4 ДОПК. В хипотезата на мълчаливо потвърждаване по последната разпоредба, съгласно чл. 156, ал. 5 ДОПК, жалбата до съда може да се подаде в 30-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне, чрез решаващия орган пред административния съд по местонахождението му.

По така образуваното производство пред решаващия орган – директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, приложим е срокът за произнасяне по чл. 155, ал. 1 във връзка с чл. 146 ДОПК. Същият се формира от 7-дневния срок, считано от подаването на жалбата, и последващия 60-дневен срок за произнасяне на решаващия орган, или общо 67 дни от подаването на жалбата.

В случая жалбата до административния орган е подадена на 30.10.2025 г., поради което срокът за произнасяне на органа е започнал да тече на 31.10.2025 г. и е изтекъл на 05.01.2026 г. Жалбата до съда е подадена на 20.03.2026 г., чрез Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, поради което съдът приема, че е депозирана след изтичането на 30-дневния срок по чл. 156, ал. 5 във връзка с ал. 4 ДОПК – започнал да тече на 06.01.2026 г. и изтекъл на 04.02.2026 г.

Независимо от това, с процесуална молба-становище от 28.04.2026 г. от името на оспорващата е уточнено основание на оспорването, като изрично е заявено искане за прогласяване нищожността на процесния АУЗД в частта относно начислените лихви. Съгласно чл. 149, ал. 5 АПК, приложим по силата на § 1 от ДР на ДОПК, административните актове могат да бъдат оспорвани с искане за обявяване на тяхната нищожност без ограничение във времето.

Ето защо, макар жалбата да е подадена след изтичането на срока за оспорване по чл. 156, ал. 5 във връзка с ал. 4 ДОПК, в частта, в която се претендира нищожност на АУЗД относно начислените лихви, оспорването не е просрочено и подлежи на разглеждане по същество, доколкото в случая е налице правен интерес и жалбата е подадена от легитимно лице.

По основателността на жалбата:

За да бъде нищожен, административният акт следва да е засегнат от особено тежък порок, който да е пречка актът да породи целените от издателя действие и последици. Съобразно посочения критерий нищожни са актовете, издадени от некомпетентен орган, тези постановени при липса на форма или при толкова съществено нарушаване на административнопроизводствените правила, довело практически до липса на волеизявление. Противоречието с материалния закон може да обоснове нищожност, когато е налице пълна липса на предпоставките на приложимата правна норма, когато актът е издаден изцяло при липса на законово основание или когато акт с такова съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон или от никой орган. Следователно, нищожен е само този административен акт, който поради радикални, основни и тежки недостатъци се дисквалифицира като административен акт и въобще като юридически акт и се третира от правото като несъществуващ, поради което изобщо не може да породи, измени или погаси разпоредените права и задължение /последизи/.

Съдебната практика приема безпротиворечиво, че във всеки отделен случай действителността на административния акт се преценява конкретно с оглед тежестта на порока, от който евентуално е засегнат - дали той е годен да предизвика правни последици. (В този смисъл е Решение № 5953/15.05.2024 г. по адм. дело № 5586/2023 г. на ВАС, II отд.).

На първо място, съдът следва да посочи, че процесният АУЗД е издаден от компетентен орган съгласно представените по делото Заповед № СОА25-РД15-2977/12.07.2025 г.; Заповед № СОА25-РД15-1739/04.05.2022 г.; Длъжностна характеристика на началник отдел „Общински приходи“ към дирекция „Общински приходи“ /л. 95/; Заповед № СОА25-РД09-2483/17.11.2023 г /л. 130/.

Императивната норма на чл. 4, ал. 1 ЗМДТ гласи, че установяването, обезпечаването и събирането на местни данъци се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, а обжалването на свързаните с тях актове се извършва по местонахождението на общината, в чийто район е възникнало задължението, по реда на ДОПК. В ал. 3 от същата разпоредба е посочено, че служителите на общинската администрация в производствата по ал. 1 имат правата и задълженията на органи по приходите, а конкретните служители по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината. От чл. 4, ал. 5 ЗМДТ се извлича нормата, че ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на НАП, а във вр. с чл. 96 ЗМДТ, чл. 4, ал. 1-5 ЗМДТ е приложим и по отношение установяването, събирането и обезпечаването на местните такси.

Разпоредбата на чл. 107 ДОПК определя редът за установяване на задължения по данни от декларации, а по силата на чл. 4, ал. 4 ЗМДТ е необходимо да е налице изрична заповед на кмета на общината, с която се определят служителите от общинската администрация, които да изпълняват функциите на органи по приходите. Така по делото е представена Заповед № СОА25-РД15-2977/12/07.2025 г. за определяне на И. К. Д. /л. 132/ на длъжност началник на отдел в Отдел Общински приходи „О.“, дирекция „Общински приходи“, направление „финанси и

здравеопазване“ при Столична община, както и Заповед № СОА23-РД09-2483/17.11.2023 година на Кмет на Столична община /л. 130/, с която се определят служителите от състава на общинската администрация, които да извършват производства по установяване на публичните общински вземания, като в т.ч. се включват и началниците на отдели „Общински приходи“. Следователно органът издал оспорения АУЗД е законосъобразно оправомощен и има качеството на орган по приходите /чл. 107, ал. 3 ДОПК вр. чл. 4 и чл. 9б ЗМДТ/. Тези съображения обосновават крайния извод на съда, че процесният АУЗД е издаден от материално и териториално компетентен орган на общинската администрация.

Настоящият съдебен състав обаче счита, че АУЗД в частта на установеното задължение за лихва в размер на 6658.93 евро е издаден при липса на фактически и правни основания, т.е. липсват мотиви, съществено са нарушени административнопроизводствените правила, нарушени са и материалноправните разпоредби при издаването му.

В оспорената част на обжалвания АУЗД компетентният служител на общинската администрация не е посочил въз основа на каква данъчна основа е определил конкретния размер на дължимата лихва – от кога е направил начислението, от кога е приел, че е налице забава за заплащане. Липсват изцяло фактически и правни основания за начисляване на лихвата. Цитирана е единствено подадената данъчна декларация по чл. 32, ал. 1 от ЗМДТ за облагане с данък върху наследствата с вх. № [ЕГН]/05.05.2025 г. и е посочено, че се отнася за чл. 32 – наследник с партиден № 7216N103642.

Съгласно разпоредбата на чл. 32, ал. 1 ЗМДТ при откриване на наследство данъчно задължените лица по чл. 31 или техните законни представители са длъжни в срок от 6 месеца да подадат декларация в общината по последното местожителство на наследодателя, а ако последният е имал местожителство в чужбина – по местонахождението на по-голямата част от имуществото му в страната. Законът прави разграничение по отношение на кръга на задължените лица и меродавния момент, от който започва да тече срокът за подаване на декларацията, като в чл. 32, ал. 2 ЗМДТ изрично е предвидено, че за наследник или заветник, който не е съпруг, низходящ, родител, брат или сестра, шестмесечният срок за подаване на декларацията тече от узнаването, че наследството е открито.

В случая от процесния АУЗД категорично не става ясно въз основа на какви факти и обстоятелства органът е приел, че декларацията е подадена извън законоустановения шестмесечен срок. Не е посочено от кой момент органът приема, че този срок е започнал да тече, коя от хипотезите на чл. 32 ЗМДТ е намерил за приложима. Липсват изцяло фактически констатации и правни съображения за начисляване на лихва.

При съобразяване разпоредбата на чл. 120, ал. 1 от ДОПК, всеки административен акт, с който се установяват публични задължения следва да бъде издаден в писмена форма, трябва да съдържа: наименование на органа, който го издава; наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаване на акта, разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението, разпореждане относно разноските, ред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва; дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. Тези реквизити са задължителни за всеки административен акт, включително и за АУЗД. ВАС последователно приема, че тези реквизити са задължителни и липсата на някой от тях може да доведе до порок на акта, включително до неговата нищожност или незаконосъобразност, в зависимост от тежестта на нарушението (Решение № 13121/29.10.2018 г. по адм. дело № 8846/2018 г. на ВАС, I отделение; Решение №

8048/29.05.2019 г. по адм. дело № 1117/2019 г. на ВАС, VIII отделение).

Липсата на изложени фактически и правни основания, с което е извършено установяване на задължения за лихва представлява съществено **нарушение на изискванията за форма на административния акт**. В АУЗД не са изложени никакви мотиви относно релевантните факти и приложимата правна норма, въз основа на които органът е достигнал до извода за просрочие.

Безспорно по делото е, че главното публично задължение – данъкът върху наследството – е заплатено от жалбоподателката – обстоятелство, което не се спори между страните и в подкрепа на което по делото е представено платежно нареждане от 18.12.2025 г. /л. 92/. Спорът се концентрира единствено върху законосъобразността на начислената от административния орган лихва.

Задължението за лихва е акцесорно спрямо главното публично задължение и възникването му е обусловено от наличието на забава при изпълнението на последното. Съгласно чл. 175, ал. 1 ДОПК лихва се дължи за неплатените в законоустановените срокове публични задължения. Следователно законът свързва възникването на вземането за лихва не със самото възникване на главното публично задължение, нито с юридическия факт, по повод на който данъкът се дължи, а с неплащането му след настъпването на установения от закона падеж.

Ето защо за възникването на задължение за лихва е необходимо кумулативното наличие на главно публично задължение, настъпила негова изискуемост, изтичане на срока за доброволното му изпълнение и неплащане в този срок. При липсата на която и да е от тези предпоставки не възниква забава, а следователно не възниква и акцесорното вземане за лихва.

Според разпоредбата на чл. 29, ал. 1 ЗМДТ с данък върху наследствата се облагат наследените по закон или по завещание имуществата в страната или в чужбина на български граждани, както и имуществата в страната на чуждите граждани, а данъкът върху наследството се заплаща от наследниците по закон или по завещание, както и от заветниците (чл. 31 ЗМДТ). Всяко от посочените в разпоредбата лица или техните законни представители следва в срок от 6 месеца да подадат декларация в общината по последното местожителство на наследодателя, а ако последният е имал местожителство в чужбина - по местонахождението на по-голямата част от имуществото му в страната (чл. 32, ал. 1 ЗМДТ).

В случая от представената пред органа още при подаването на декларация по чл. 32, ал. 1 от ЗМДТ - *Изменена съдебна заповед за определяне получатели на завещание от 13.11.2024 г. /л. 31/* на Окръжния съд на двадесети съдебен окръг, щата Флорида относно преписка аз определяне на завещанията на наследството на Д. К. се установява, че в полза на жалбоподателката и на нейната майка – С. Б. е определен съответен процентен дял от наследствената маса, без към този момент да е индивидуализиран конкретният паричен размер, който ще бъде получен от всеки един наследник. Точният размер на сумата е станал известен при нейното

получаване по банков път на 12.12.2024 г. и съответно на 13.12.2024 г., видно от представеното Удостоверение от Първа инвестиционна банка /л. 71/. Доколко декларацията по чл. 32, ал. 1 ЗМДТ е входирана от Б. П. Б. – М. на 21.03.2025 г., следва категорично да се приеме, че задълженото лице е спазило законоустановения 6-месечния срок за подаването ѝ, доколкото едва към момента на получаване на сумата за нея става известен размера на полученото завещание. Следователно срокът е започнал да тече от 12.12.2024 г. и към 21.03.2025 г. все още не е изтекъл. От друга страна, видно от представеното по делото платежно нареждане от 18.12.2025 г. /л. 17/, Б. П. Б. – М. в качеството си на задължено лице по АУЗД № 7216-24897-1/21.10.2025 г. е заплатила главницата от 33 737.94 лв. в полза на Столична община, ОП О. своевременно, доколкото актът за установяване на задълженията е получен на 29.10.2025 г.

Отново остава неясно на какво основание и за какъв период от време, от кой момент – начална дата, органът е приел, че задълженото за публичното общинско вземане лице е изпаднало в забава и е възникнало задължение за лихва на конкретно правно основание съответно без тези данни, изчислението за лихва е невъзможно да бъде проверено от съда. Липсата на мотиви по посочените елементи, обуславящи всяко задължение за лихва, води до невъзможност да бъде извършена проверка от съда – съществен порок на акта относно изискването за форма – фактически и правни основания за издаването му, а от тук и невъзможност да бъде проверено съответствието му с материалния закон - основания по чл. 146, т. 2 и т. 4 АПК.

Следва да се посочи, че задължението за подаване на декларация по чл. 32, ал. 1 ЗМДТ е възникнало с откриването на наследството – смъртта на завещателя Д. К. – 22 април 2022 г. /л. 44/, то следва да бъде посочено, че датата на откриване на наследството не може да бъде отъждествявана с датата, на която данъкът върху наследството е станал изискуем, нито с датата, на която данъчно задълженото лице е изпаднало в забава за неговото плащане. Още по-малко от откриването на наследството може автоматично да се изведе възникването на задължение за мораторна лихва.

Действително приемането на наследството има обратно действие съгласно чл. 48 ЗН. Тази гражданскоправна ретроактивност обаче не може да бъде пренасяна механично върху режима на изискуемостта на публичното задължение и още по-малко върху режима на последиците от неговото просрочване. Обратното действие на приемането означава, че наследството се счита придобито от момента на неговото откриване, но от това не следва, че данъчно задълженото лице се счита със задна дата и за изпаднало в забава. Подобно тълкуване би довело до недопустим резултат – лихва да бъде начислявана за период, през който не е съществувало изискуемо и просрочено задължение за плащане на данъка. Така лихвата би загубила характера си на законова последица от забавено изпълнение и би се

превърнала фактически в самостоятелна имуществена тежест, начислявана единствено поради изтичането на време от датата на смъртта на наследодателя до приемането на завещанието, без подобно правно основание да е предвидено в закона.

Съгласно определението за „лихва“, дадено в Облигационното право, лихвата е възнаграждение, което длъжникът на пари, или на заместими вещи, трябва да престира на своя кредитор. Всяко задължение за лихва предполага наличието на друго главно задължение – на главница, поради което е и акцесорно, зависи от главния дълг и се дължи заедно с него. От акцесорния характер на задължението следват различни последици: 1. Задължение за лихви не може да възникне без да е налице парично вземане (респ. вземане за заместими вещи); 2. Ако се погаси главното задължение се погасява и задължението за лихви; 3. Ако главното задължение отпадне с обратна сила, ретроактивно отпада и акцесорното; 4. Обезпеченията на главното вземане обезпечават изпълнението и на задължението за лихва.

След като главното публично задължение е изпълнено в установения за това срок, за жалбоподателката не е възниквало състояние на забава. При липса на забава липсва и юридическият факт, с който законът свързва възникването на акцесорното задължение за лихва.

Следователно процесната лихва в размер на 6 658,93 евро не представлява неправилно определен по размер дълг или задължение, при което единствено е допусната грешка при изчисляването на началния момент. В случая се установява липса на самото материалноправно основание за възникване на вземането за лихва, тъй като главното задължение не е било изпълнено със забава.

Липсата на изложени фактически и правни основания, въз основа на които е извършено установяване на задължения за лихва представлява съществено нарушение на изискванията за форма на административния акт. Като критерии за нищожност на един административен акт в правната доктрина и в съдебната практика се посочват липсата на компетентност на органа, издал акта, особено тежки нарушения на материалния закон, административнопроизводствените правила и целта на закона, които като правни последици са нетърпими от правовия ред и не на последно място неспазване на установената форма на акта (в този смисъл е Решение № 4061/28.04.2022 г. по адм. дело № 7053/2021 г. на ВАС, първо отделение).

По изложените съображения по съществото на правния спор, съдът приема, че в случая Акт за установяване на задължение по чл. 107, ал. 3 ДОПК № 7216-24897-1/21.10.2025 г. в частта, в която е определена лихва за просрочие в размер на 13 023,74 лв. или 6658,93 евро е издаден в **нарушение на целта на закона и при превратното му тълкуване – доколкото само в изрично предвидени хипотези в закона, е допустимо да бъде определяна лихва за**

просрочие на публично задължение.

Също е постановен и при допуснати нарушения на изискванията за форма до степен на невъзможност да бъде извършена проверка на волята на органа и съответствието му с материалния закон. Налице са пороци на административния акт по смисъла на чл. 146, т. 2, т. 4 и т. 5 от АПК, приложим вр. §2 от ДР на ДОПК и чл. 120, ал. 1, т. 5 от ДОПК, съществени до степен, обуславяща неговата нищожност, поради което жалбата срещу него се явява основателна.

Доколкото частта на АУЗД относно лихвата е отделима от тази относно главното данъчно задължение, което е определено и заплатено в срок и не е предмет на спор, порокът засяга единствено разпореждането, с което е установено вземането за лихва в размер на 6 658,93 евро. Поради изложеното АУЗД следва да бъде обявен за нищожен в частта, с която е установено задължение за лихва в размер на 6 658,93 евро.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, искането за присъждане на разноски на оспорващия следва да бъде уважено, съобразно представения по делото списък /л. 137/ и представените доказателства за тяхното извършване – Договор за правна защита и съдействие /л. 125/ в общ размер на 805.11 евро, от които 5.11 евро – заплатена държавна такса и 800 евро – адвокатски хонорар.

На основание изложеното и чл. 160, ал. 1 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА по жалба на Б. П. Б. – М., ЕГН: [ЕГН] от [населено място] **НИЩОЖНОСТТА** на Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/- чл. 107, ал. 3 ДОПК № 7216-24897-1/21.10.2025 г., издаден от И. К. Д., служител на администрацията на район О., Столична община **в частта**, в която е определена лихва за просрочие в размер на 13 023,74 лв. или 6658,93 евро. Актът е мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община.

ОСЪЖДА Столична община, район О. да заплати на Б. П. Б. – М., ЕГН: [ЕГН] от [населено място] сумата от 805.11 евро за направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия:

